

Mouzovský žurnál 3

XIX. ročník 2005

OBSAH

Rok na vsi	3
Tábor 2005 a přestavba srubu	
Space Camp 2005	5
Slonův deník z jeho návštěvy amerického kosmického střediska NASA	
Informace a zajímavosti	15
Informace o akcích budoucích i minulých, zajímavosti	

← Obrázek na titulní straně:

Rekonstrukce srubu v plném proudu - 23. 7. v 11:04

Léto je pro Nouzovský Žurnál obvykle okurková sezóna, ovšem letošní rok byl jednoznačně ve znamení cestování a to ne jen tak ledajakého. Na přelomu června a července se Slon vydal na svojí misi do USA přímo do NASA v Huntsvillu. Hned po táboře pak výprava několika Průzkumníků vyrazila pokořit rumunské pohoří Fagaraš. K tomu všemu celé prázdniny strávil Tom v Kanadě a Zuzka ve Francii.

V tomto čísle vám přinášíme první cestopis pojednávající o Slonově návštěvě Ameriky.

redakce

Nouzovský Žurnál, ročník XIX, číslo 3

vyšlo 14. října 2005 v Kolíně - uzávěrka 9. října 2005

foto: Slon, Ještěr, Ledvouš, Píďa, Jaruška, archiv Průzkumník

číslo 4 vyjde v prosinci 2005

internet: <http://www.pruzkumnik.cz>

e-mail: info@pruzkumnik.cz

ROK NA VSI

Symbolem letošního tábora byly rybičky

Letošní tábor byl ve znamení lidových zvyků a obyčejů. Táborníci prožili celý kalendářní rok Novým rokem počínaje a Silvestrem konče. Připomněli si nejen ty zvyky, které dobře znali, ale dozvěděli se i mnoha dnes již zapomenutých lidových zvyčích. Lidovým tradicím se vždy více dařilo na vesnici, odtud tedy název Rok na vsi.

Tábor 2005 však vejde do dějin především kvůli úspěšné rekonstrukci srubu, během které byl původní půdorys zvětšen na dvojnásobek.

Hned první den tábora Slon srdatě zahájil likvidaci staré střechy. To ještě na tábořišti ani nebyl všechn potřebný materiál. Po sundání střechy a půdy následovalo položení nové půdy tentokrát přes celou šířku srubu včetně přístavby. Pak přišla na řadu asi nejnáročnější část, kdy se roubily stěny půdy. To už uběhly dva týdny a na řadu přišla výroba a vztyčení krovů. Na tuto práci přijeli v pátek před návštěvním dnem brzo ráno odborníci z Církvice a díky perfektní souhře už odpoledne byla střecha připravená na pobíjení. Na víkend přijeli na pomoc také Staří páni, kteří zahájili roubení stěn přístavby. Do konce tábora byla půda srubu zastřešena, štíty pobity a okna vsazena. Stěny přístavby včetně dveří a schodiště na půdu dokončili Staří páni během týdne rodičů s dětmi, takže už od srpna lze celý srub zamknout, a to je to nejdůležitější.

Tradiční velikonoční masakr

Tomu se říká padnout za vlast

Velikonoční tradice v poněkud kultivovanější formě

Zlatonosný potok opět po letech ožil

Rekonstrukce srubu zahájena

Roubení stěn půdy

Krovy jsou na svých místech

Stav na konci tábora

SPACE CAMP 2005

Cvičný raketoplán v Huntsvillu

Pod tímto trochu tajuplným názvem se skrývá jedno velké dobrodružství, které na přelomu června a července prožil Slon. Spolu s dalšími pěti Čechy se zúčastnil akce Space Camp v americkém Huntsvillu, kterou pořádala kosmická agentura NASA. Zde vám přinášíme jeho deník.

25. 6. 2005, sobota, 1. den

Na letiště v Praze jsem přivezen okolo 5. hodiny, což je dvě hodiny před odletem. Odbavení probíhá bez problémů. Velmi rychle poznávám Svátu, neb má na hlavě čepici s logem jejich gymnázia. Zbytek naší šestičlenné výpravy nacházíme až v letadle.

Do Amsterdamu letíme na čas ve výšce 10 km, rychlostí 780 km/h. Teplota v této výšce je -45°C . Dostali jsme k snídani koláč a nějaké sušenky, a ačkoliv mi Mártý radil, že káva v letadle se nedá pít, je překvapivě dobrá.

Po přistání velmi rychle nacházíme místo pro odbavení pro let do Atlanty. Zde jsou již američtí úředníci, kteří se vyptávají na vše možné. Ten, který si vybral mě, nechce věřit, že jsem učitel, a rozhodl se to vyzkoušet. Mě ovšem nenapadlo, že by se vůbec mohl ptát na něco z mate-

matiky, a asi 5 minut se dohadujeme, kolik rozměrů je možné nakreslit a v kolika dimenzích je možné počítat. Spokojen byl v momentě, když uslyšel, že analytická geometrie je schopná spočítat cokoliv. Trochu mě překvapilo, co takový úředník zná. Už jsem myslel, že to nejhorší mám za sebou, ale při procházení bezpečnostním rámem se ozvalo pípání. Další celník zkoumá proč. Donutil mě sundat si i boty. A vzhledem k tomu, že jejich vůně nebyla příliš příjemná, rozhodl se naučit mě slangový americký výraz pro smradlavé nohy. Do letadla mě pustil, až když jsem mu to třikrát správně zopakoval, což byl trochu problém.

Při představě následujícího amerického imigračního úředníka se mi lehce zatočila hlava.

Během letu se mi nepodařilo usnout, ačkoliv jsem již více jak 26 hodin nespal. Asi bude ta káva opravdu nějaká speciální. Letíme opět ve výšce 10 km, ovšem rychlostí okolo 920 km/h. Nad oceánem je poněkud tepleji a za okénkem je okolo -42°C . Po přistání v Atlantě hledáme zavazadla, která letí s námi. Ačkoliv jsem byl před letem připravován na to, že se zcela jistě někde ztratí, zatím se to nestalo. Procházíme s nimi rentgenovou kontrolou a hurá k imigračním úředníkům na pohovor. Po zkušenosti

Česká výprava

The U. S. Space & Rocket Centrum

z Amsterdamu očekávám cokoliv. Rozhovor je nakonec naprosto standardní. Otázky typu kdo jsem, co jsem, proč cestuji do USA, kolik mám peněz, kdo zaplatil letenky - mi nedělají problém. Úřednice je velmi vstřícná a ani ne za 3 minuty dostávám do pasu to důležité razítko a k němu imigrační kartu. Letadlo do Huntsvillu má malé zpoždění. Na letišti se setkáváme s další skupinou učitelů z Kanady.

O co déle jsme startovali, o to dříve přistáváme. V Huntsvillu je přes 30 °C a velké dusno. Na letišti na nás opravdu čekají lidé v modrých kombinézách, přesně tak, jak bylo v pokynech. Nastupujeme do autobusů a odjíždíme ke kolejím huntsvillské univerzity. Časový posun sedm hodin zatím nijak necítím. Místní čas ukazuje 17 hodin.

Po ubytování jsme rozděleni do týmů asi po 15. Ten můj nese název Innovation. Jsme zde dva Češi, jeden Rumun a jinak samí Američané. Hned po ubytování přejíždíme do vesmírného centra, kde hrajeme několik standardních seznamovacích her. Jsem potěšen, že vlastně za-

čínáme obdobně jako naši budoucí studenti na úvodním kurzu. Následuje společná večeře a představení dalších instruktorů. Měl bych dodat, že ačkoliv je nás zde šest Čechů, nebydlíme spolu, což myslím je dobré. Mým spolubydlícím je Herman z Holandska. Při seznamování jsme se shodli, že jsme letěli stejným letadlem již z Amsterdamu.

Dostí znaven uléhám okolo 10 p. m. místního času s panickou hrůzou, že ráno zaspím. Odjezd na snídani je již v 7 a. m., což je pro mě naprosto nepředstavitelné.

26. 6. 2005, neděle, 2. den

Panika ze zaspání je natolik velká, že jsem se probudil již v 6 a. m. sám, ačkoliv můj budík je nastaven na 6:30 a. m.

Autobusy nás odvázejí do vesmírného centra na snídani. Trochu mě překvapuje, co všechno je možné naložit na talíř ke snídani. Snídaně některých Američanů připomíná více oběd. Hned po snídani si zkusíme kombinézy, abychom mohli nahlásit naše velikosti pro jejich výrobu. Velikost L, která mi sedí, mě nijak nezarážila. U nás je běžné, že v obchodech jsou největší kusy oblečení označovány XXL. Symbol 5XL, který je na jedné kombinéze, vidím poprvé. Jiný kraj, jiný mrav a jiné velikosti.

První přednáška je o konstrukci raket a raketoplánů. Osobně se mi obsahově velmi líbila, ovšem její zpracování v PowerPointu bych hodil studentům v kvartě na hlavu. Po obědě máme přípravu na misi Atlantis.

Zde v centru jsou kopie tří řídicích středisek a raketoplánů. My jsme dostali Atlantis. Úkolem každého týmu je podle připravených scénářů odletět ze Země, provést na oběžné dráze pokusy a poté se s raketoplánem vrátit zpět na Zemi.

Začínám chápat americký smysl pro preciznost. Všechny úkoly jsou velmi důsledně pracovány. Nevím, čím jsem si to zasloužil, ale byla mi přidělena funkce CATO (Communication and Tracking Office). Měl bych dodat, že v NASA se používá obrovské množství zkratk, čímž zde vznikl jakýsi vlastní jazyk. Je to pro mě výhodou, neboť i rodilí Američané mají problémy se v některých věcech vyznat. CATO při reálné misi podává souhrn informací pro zbytek skupiny „Mission Control“ a veřejnost. Vzhledem k mé slabé angličtině z toho začínám panikařit. Trénink proběhl ve velmi veselém duchu, ale přeci jen mám ze zlítky trochu obavy.

Během večeře se s Martinem dohadujeme, co

asi budeme dělat na setkání s názvem „Mission Patch“. Poznámám, že v oboru IT se slovo patch používá pro opravy. Dost velkým překvapením je pro mě výsledek. Jedná se totiž o workshop, který se zabývá tvorbou nášivek. Američané si na nášivky k jednotlivým misím velmi potrpí.

Na koleje se vracíme okolo osmé. Velkou škodou je jen jediný počítač připojený k internetu. Na pokojích sice zásuvky jsou, ale bez elektronického certifikátu univerzity si člověk ani neškrtně. Certifikáty se vydávají jen studentům a zaměstnancům. Škoda. Před spaním ještě s Hermanem testujeme, zda se becherovka, která přeletěla oceán, nezkažila. Nezkazila.

27. 6. 2005, pondělí, 3. den

Budík zvoní v 6.30am, stále jsem se s tímto časem vnitřně nesmířil. V sedm odjíždíme na snídani a pak se přesouváme do jedné z mnoha učeben na přednášku o přípravě projektu pro studenty. Zaměření projektu má být na stavbu funkčních modelů raket.

Přednášející Rhonda Cox mluví velmi zřetelně a pomalu, takže ji rozumím bez problému prakticky úplně vše. Součástí její přednášky byla i ukázka softwaru pro tvorbu modelů raket s rozsáhlými databázemi materiálu a tvarů jednotlivých dílů.

Jakmile je model navržen, dá se hned namodelovat start a vyzkoušet, zda by fungoval. Vypadá to velmi zajímavě a návrh, že bychom si to sami vyzkoušeli, se mi velice líbí. Z přemýšlení o tom, kde a jak to budeme zkoušet, mě Rhonda okamžitě vytrhává otevřením dvou skříní, kde je narovnáno 30 stejných notebooků IBM. Dostáváme každý po jednom ve stylu, který se nijak neliší od rozdávání papíru na kreslení. Na povídání o projektech navazujeme povídáním o tom, jak se žije v raketoplánu. Teprve teď si většina uvědomuje, co všechno stav beztlíže přináší. Rozebíráme, jakým způsobem se v kosmu jí, chodí na záchod, či spí.

Ačkoliv je náš program naplánován velmi precizně, nestihli jsme začátek filmu o pilotech bojových letadel v Imaxu, ale i tak bylo kino velmi zajímavé.

Po obědě dostáváme velmi luxusní kombinézy a vyrážíme na Mission Atlantis. Trenažér je přímo v hlavní budově. V řídicím středisku je nás šest, dalších šest tvoří posádku raketoplánu a tři posádku vesmírné stanice.

My ve středisku jsme vyfasovali po dvou knížkách. Jedna s itinerářem uvnitř a druhá s klíčem

Řídicí středisko mise Atlantis

CATO v akci

pro řešení problémů.

Jakmile v raketoplánu dojde k nějaké chybě či nestandardní situaci, každému z nás se rozsvítí na displeji červené světélko. Celý tým pak společně řeší, co s tím. Posádka lodí se pak dozví nakonec pouze řešení a je jí popsán postup, jak situaci vyřešit. Vzhledem k tomu, že z jednoho sluchátka slyším lidi z týmu v řídicím centru a z druhého pokyny z lodí, a to všechno anglicky se spoustou zkratk, mám v tom řádný hokey. Jediné, co mě těší, je informace, že profesionálové se tuto věc učí rok a jejich funkce jsou vždy ztrojeny.

S raketoplánem se nám nakonec podařilo zdárně přistát. A se značně neurčitým pocitem odcházím na večeri. Čas večere je zde pro mě nezvykle brzo, neboť v pět hodin u nás doma spíše svačím než večerím.

Jednou z typických amerických vlastností je, když Američan dospěje k názoru, že něco potřebuje, udělá z toho vědu a maximálně se vynasnaží, aby jeho počínání bylo naprosto doko-

Mise Atlantis připravena do akce

Slon coby pilot raketoplánu

nalé a bezchybné.

Po večeri se s obrovskou pompézností všech více jak 130 účastníků seskupuje k fotografování. Je to trochu zmatek, do kterého začíná přet. Nakonec se nám to povedlo a všichni se na jednu fotografii vešli.

Večer vyrazím s většinou našeho týmu do Huntsvillu do hospody. Jede nás čtrnáct, což

znamená sehnat čtyři taxíky, a to chvíli trvá. Nakonec se nám to podařilo. Po druhé večeri, během které jsem se přešel tak jako nikdy, se vracíme zpět s několika lidmi pěšky.

Probíráme finanční poměry u nás a v USA a moji přátelé jsou šokováni mými sděleními a na druhé straně já jejich. Standardní plat učitele je zde prý od \$50.000 za rok. Niel, který je ředitel školy velké asi jako náš gympl v Kolině, má \$95.000. Jak vidno jiný kraj, jiný mrav. Ani ne 5 km dlouhá procházka mi prospěla.

28. 6. 2005, úterý, 4. den

Po již tradiční cestě do USSRC a snídani, začínáme s matematikou. Je zde vidět ten obrovský rozdíl mezi naším a americkým pojetím výuky. Američané jsou zaměřeni především na technologie a experimenty, kdežto samotné počítání jde trochu stranou. I tak mi tyto dvě hodiny přinesly zajímavé poznatky a pár her, které uplatním spíše na táboře než ve škole.

Před obědem jedeme na prohlídku města vyhlídkovým autobusem. Tyto akce typu vpravo vidíte, vlevo vidíte, nesnáším. Ve výsledku mě projížďka nadchla, neboť Huntsville je na místní poměry dost staré město a je zde velké množství překrásných a drahých domů. Přes sklo autobusu nemělo cenu nic fotit, takže obrázky zůstanou jen v mé hlavě.

Po vegetariánském obědě přecházíme do kina. Na programu je dnes film Space Station, který, jak název napovídá, je o životě na vesmírné stanici. Osobně mě velmi překvapilo, že notebook připojený k internetu je naprostá samozřejmost a posádka ve svém volném čas běžně píše e-maily a chatuje.

Motivováni filmem se v další budově pouštíme do výroby raket z PET lahví. Dostali jsme na to velmi podrobného průvodce. Jak taky jinak, že? Jsme přeci v USA. Na vysoké škole jsme dělali něco podobného, ovšem s tím, že jsme na lahvi měli víčko a v ní opravdu malý otvor. Jak jsem pochopil, výroba raket z PET lahví je zde velmi populární. Tomu i nasvědčovala komerčně vyráběná startovací rampa, k níž byla připojena klasická pumpa, kterou se nafukují rafty.

Večer je pro všechny připravena přednáška o historii NASA a letech do kosmu. Mluví o Ed Buckbee, autor knihy Realy Space Cowboys a zakladatel projektu Space Camp. Vzhledem k tomu, že je to významný muž, nechyběly v jeho sbírce fotografie slavných lidí. Knihu, kterou jsme dostali, si většina z nás nechala podepsat.

Dnešní Space Program zakončujeme společ-

nou zmrzlinou. Je velmi zajímavé, že Američané dokáží ze všeho udělat velkou věc, takže i ze zmrzliny pro všechny je relativně velká párty.

Večer se na vlastní pěst vydávám na procházku. Došel jsem až k supermarketům naproti restauraci, kde jsme byli včera. Chvilí jsem se kochal v oddělení sportu. Ve vedlejším obchodě jsem poté zjistil, že elektronika, budeme-li přepočítávat dolary na koruny, je u nás levnější. Pohlazením na srdci ovšem byla návštěva knihkupectví, neboť na jeho stěně bylo namalováno asi 20 spisovatelů a mezi nimi Kafka. Cestou zpět jsem zsmokl.

Vezmu-li v úvahu počasí, nejsem si jist, zda je tu takto jen tento týden. Mimo toho, že je dusno, sluníčko moc nepaří a je pod mrakem. I tak je dost teplo. Díky tomu, že jsme celý den v klimatizovaných místnostech, je to vždy pecka, když přecházíme do jiné budovy.

Klimatizace v autobusech je naprostou samozřejmostí. Pravdou je, že všude tam, kde jsou klimatizace, což je prakticky všude, je docela zima. Už tedy chápu, proč v seznamu věcí bylo: „Vezměte si věci ve vrstvách“. Ačkoliv je venku vedro, že se dá sotva dýchat, je naprosto normální potkat v budově člověka ve svetr.

Díky tomuto počasí jsou všude okolo budov krásné husté trávníky, u kterých se místní zahradníci pečlivě starají.

29. 6. 2005, středa, 5. den

Dnes poprvé mám pocit, že se někde něco zadrhlo. Po snídani čekáme asi půl hodiny, než si pro nás Martin přišel. Den začínáme s horkovzdušnými balóny.

Podle šablony jsme vystříhali deset pruhů z voskovaného papíru, ze kterých posléze lepíme balón. Nám předložená technologie je opravdu dokonalá, co jiného se dalo taky čekat, že? Venku před budovou testujeme naše výtvořky a opravdu to létá. Moc jsem tomu nevěřil. Na startování je opět připravena komerční rampa, z čehož jde soudit, že i tato zábava je v USA velmi oblíbená.

Velmi nevěšedně pro nás začíná další povídání, nyní o historii astronautiky. Dostáváme papír s dvaceti různými věcmi, které máme do 45 minut sehnat. Učebna je ve stejné budově jako muzeum. Je to docela komické, navíc s mojí angličtinou, někomu vysvětlovat, že ten jeho opasek opravdu potřebuji, či se ptát maminky s kočárem, zda nemá jednu plenu navíc. Ve třech se nám podařilo shromáždit dvanáct z dvaceti věcí, což byl celkově podprůměrný vý-

Test horkovzdušného balónu vlastní výroby

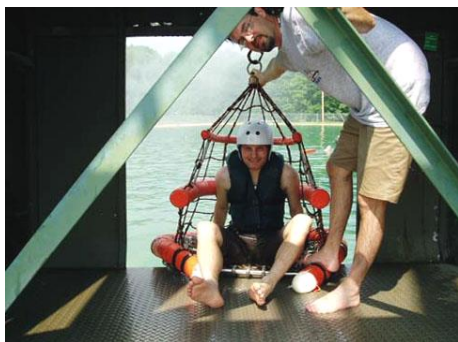
sledek. Já jsem z něj ovšem radost měl.

Poté, co jsme jednotlivé věci nashromáždili, začíná povídání o astronomii a postupně se ukazuje, že každá z hledaných věcí má k astronautice nějaký vztah.

Během oběda jsem lehce vyveden z klidu, když se dozvídám, že moje super bombastické české plavky jsou příliš krátké a že by bylo dobré mít něco delšího. Nechci tedy vybočovat z řady a prohlašuji stávající kraťasy za nové plavky.

Vyrazíme k místnímu jezeru na vodní aktivity. V okolí jezera probíhá druhý letní program - Aviation Challenge, který má nalákat mládež do armády a letectva na rozdíl od Space Academy, která připravuje mladé astronauty.

První z atrakcí, která mně přímo nadchla, je trenažér simulující pád vrtulníku do vody. Ve vestách a helmách sedáme s dalšími pěti do kabiny, která má tvar vrtulníku a visí nad vodou. Poté je spuštěna do vody, tak jako by vrtulník spadl. Hodně mě překvapilo, jak rychle se kabina zalije vodou. Naším úkolem je co nejrychleji a bezpečně opustit kabínu, doplatit k bójce a odtud k raftu. Dále pak ke břehu, kde je simulováno vytahování trosečníků v takovém tom koši

Trenažér pádu vrtulníku do vody - takovou atrakci nemají ani na Máchově jezeře

do vrtulníku. Aby byl efekt dokonalý, všude kolem stříká voda přesně, tak jak by ji vrtulník zachránců vířil. Prostě paráda. Samozřejmě jsem to vyzkoušel vícekrát. Na druhý pokus jako pilot, který opouští vrtulník poslední. Pilotova cesta je nejdelší, neboť i on vystupuje zadními dveřmi jako ostatní.

Druhou aktivitou je simulace přistání s padákem do vody. Z věže vysoké asi deset metrů nejdříve sjíždíme na laněch v padákovém po-

stroji dolů do vody a odtud pak po odepnutí plaveme zpět. Lanovka samotná mě nijak nepřekvapila, neb něco podobného jsem párkrát zažil, ale odepínání z popruhů byla docela síla. Při představě, že bych byl navíc v horším případě zamotán do padáku, mi běhal mráz po zádech.

Večeři dnes dostáváme v krabicích na koleji, abychom se nemuseli vracet do centra. Abych poznal, co je Amerika, spustil se požární poplach, který ovšem nikdo nepřipravoval, ale prostě nastal. Je mi jasné, co by se dělo u nás. Většina Čechů by vykoukla z pokojů a poté, co by neviděla kouř ani oheň, by se vrátila zpět s tím, že to byl špatný vtip. Kdežto tady všichni včetně mě naprosto kultivovaně opustili budovu, která evidentně nehořela, a vyčkali příjezdu hasičů a policie. Až ti nakonec konstatovali, že se jednalo o planý poplach.

Večer jsem se ještě naučil dvě dobré karetní hry - Bull Shit a Speed.

Hromadí se mi tištěné materiály v takovém množství, že začínám přemýšlet, jak to všechno odvezu v mém, doteď relativně prázdném kufru.

30. 6. 2005, čtvrtek, 6. den

Rocket Boys (zde velmi populární kniha o tom, jak se z jednoho neznámého chlapce stal astronaut) je jméno workshopu, kterým zahajujeme dnešní den. Naším úkolem je vyrobit model raketoplánu, což na první pohled vypadá snadně. Materiálem, který máme k dispozici, jsou ovšem párátka, pytel na odpadky, žužu Marshmallow, izolepa a brčka. Během práce si uvědomujeme, že během vytváření kostry, kdy je třeba z párátek a bonbónů vytvořit krychli, je nasnadě vysvětlit a uvědomit si, kolik má krychle vrcholů a hran.

Před obědem vyrazíme na mnou nejvíce očekávané simulace pohybu na Měsíci. Technicky je řešení jednoduché. Člověk coby astronaut je zavěšen na pružinách tak, aby jejich tah vyrovnával přitažlivost zemskou. Zdálo se mi, že dost lidí má problémy pohybovat se tak, aby se různě nepřetáčeli. Mně to nedělalo nejmenší problém. Pohyb samotný byl pro mě ovšem velmi nevedsní.

Druhou atrakcí je takový ten kolotoč, kde je možné otáčet sedačkou ve všech třech rovinách. Rhodna nám prozradila, že se tento trenažér při výcviku astronautů v dnešní době vůbec nepoužívá. Počítače nedovolí lodi prudce měnit směr. Zážitek to byl ovšem parádní. Vzhledem k tomu, že se velice často měnil směr otáčení, vůbec se mi netočila hlava. Jediné, co

mi hned na začátku přineslo problémy, byla asi má včerejší nepozornost, neboť jsem přeslechl, že na tyto simulace máme mít uzavřené boty. To mé standály rozhodně nejsou. Naštěstí Martin má stejnou nohu jako já a půjčil mi vždy na chvíli své.

Ještě před obědem vyrazím do obchodu koupit nějaké ty suvenýry. U pokladny jsem se v duchu rozčíliil na nejvyšší míru. První karta, kterou jsem zde původně nechtěl používat, hlásí, že je propadlá, což by se jí dalo prominout, neboť je na ní 06/05. Ovšem to, že obdobně se ke mně zachová i nová MasterCard (12/06), na kterou jsem se šel do banky speciálně přeplat, mě rozzlobilo. Takže jsem musel oželet jedno tričko a zaplatit v hotovosti.

Během oběda jsem trochu zaperlil, neb jsem si maso zalil zeleninovou polévkou v domnění, že to je omáčka. Jídla je tu opravdu velmi mnoho a svádí k přejídání, jsem zvědav, zda se na mé váze nějak tento pobyt projeví. Na oběd prakticky ihned navazuje lehce filozoficky zaměřená přednáška s podtitulem „Jsme ve vesmíru sami?“ Dan ji má velice dobře připravenou a mnohokrát se odkazuje na film Men In Black. Přemýšlím zpětně a uvědomuji si, že Drakova rovnice, udávající počet inteligentních civilizací v naší Galaxii, je vlastně první rovnicí, kterou jsem během tohoto týdne viděl.

Večer graduje v Imaxu, kde na nás čeká Story Musgrave s komponovaným pásmem fotografií, videosekvencí a vyprávěním o cestách na oběžnou dráhu. Přiznám se, že ještě dopoledne jsem nevěděl, kdo Musgrave je. Celkem rychle jsem se dovtipil, že to bude asi nějaký známý žijící astronaut. Dostí mě pobavilo, že Story Musgrave, což bylo napsáno v denním plánu, neznamenalo Příběh, ale křestní jméno. Fotky byly naprosto impozantní a typická americká hudba těchto akcí dokreslovala fantastickou atmosféru.

Večer trávím balením kufru. Mám nemalý problém do něj nacpat všechny ty věci, které jsem zde dostal. Nakonec se to zdařilo, jen kufr je asi tak dvakrát těžší než při cestě sem.

31. 6. 2005, pátek, 7. den

Ráno po malém chaosu na recepci odjíždíme z kolejí. Při balení mi přišel kufr příliš malý. Dnes mi ovšem při porovnání s jinými účastníky přijde ještě menší. Hlavním bodem dnešního programu je závěrečný ceremoniál. Dne po snídání jsme ještě vyslechli zajímavou přednášku o geografii, která začala jako všechny předtím

Centrifuga pro simulaci přetížení

Měsíční chůze

hrou. Dnes se jednalo o dražbu, ve které se dražily námi navržené věci pro naši smyšlenou planetu. Američani si rádi hrají a o to víc na dražbu, Wall Street je prostě Wall Street. Na druhou stranu jsem měl zpočátku pocit, že mám úplně jiný žebříček hodnot.

Samotná Graduation ceremony začíná představením jednotlivých Mission Patches - (nášivek jednotlivých týmů) a posléze jsou všichni účastníci dekorováni. Zajímavým momentem je otáčení jmenovek na kombinézách. Aby se poznalo, že student akademie ji ještě nedokončil, nosí svou jmenovku vzhůru nohama a během ceremoniálu se otáčí správným směrem. Což bylo samo o sobě velmi emotivní.

Skupina, jejímž jsem členem, odlétá již ve 14:20, takže rychle převléknout a autobusem na letiště. Odbavení proběhlo naprosto bez problémů, poučen z předchozích případů sundávám opravdu všechno, aby bezpečnostní rám nezapípal.

U gatewaye 10 čekáme na náš let a na tabuli se jeho odlet podezřele posouvá. Takže asi

V Atlantě je skoro všechno skleněné a vysoké

s hodinovým zpožděním nastupujeme a vyrážíme směr Atlanta. Jenže ouha, jen co jsme dojeli na runway, pilot hlásí, že Atlanta nepřijímá a vracíme se zpět. Na našem místě už ovšem stojí jiné letadlo, takže čekáme uprostřed letištní plochy, co bude dál, s tím, že v 5pm budou čerstvější informace.

Pátá hodina nás ovšem nijak nepotěšila, neb v Atlantě je stále ošklivo, takže vystupujeme z letadla a jdeme zpět do haly. S tím, že za hodinu se uvidí. Již je jasné, že náš další let do Amsterdamu určitě nestihneme. Osobně mě to nechává naprosto klidným, neboť se s tím stejně nedá nic dělat.

V Atlantě jsme si vystáli asi hodinovou frontu, abychom si mohli nechat přebukovat naše letenky na jiný let. Stará se o nás milá a velmi příjemná černoška. Máme na výběr: buď přes New York, nebo přes Amsterdam, ovšem o 24 hodin déle. Zpočátku jsem chtěl letět přes NY, ale nakonec jsem se nechal přesvědčit, že Amsterdam bude lepší. Takže dostáváme lístky do hotelu s tím, že poletíme až následující den. Hned plánuji prohlídku Atlanty.

Ještě na letišti pomáháme jedné Rumunce se

domluvit, neboť má stejný problém jako my, ovšem její angličtina je ještě horší než má, a to je už co říci. Celkem slušnou maturitou pro mě následně bylo přesvědčit telefon na mince, aby spolupracoval s rumunskou předplacenou kartou. Asi na pátý pokus se zadařilo a Marie se konečně dovolala domů.

Před letištěm trochu, ale opravdu jen trochu zmatkujeme, která dodávka jede k tomu našemu hotelu. Našli jsme ji. A tak po deseti minutách vystupujeme před velmi luxusním hotelem Country Inns North. Dal jsem si věci na pokoj a šel si zaplavat do hotelového bazénu. A hned mě napadlo, že je to vlastně fajn, že tady bylo ošklivo a letadlo do Evropy odletělo dříve.

Před spaním jsem se rozhodl, že si ještě uvařím na pokoji kávu. Myšlenka to byla dobrá, ovšem překapávač mě málem pokořil. Když napíšu, že jsem byl informaticka potkat, myslím že to bude stačit. Musel jsem číst návod. Káva byla nakonec výborná.

Spát jdu někdy okolo třetí ráno místního času, ale spíše pouze s pocitem, že bych měl spát. Spát se mi nechce.

1. 7. 2005, sobota, 8. den

Budík mám nařízen na 7:45, což je pro mě naprosto neobvyklé, ovšem touha vidět město je větší. Do půl deváté jsem vydržel na pokoji, než se vzbudil Martin a Sváta. Vyrážíme na snídání s tím, že hned odjedeme na letiště a odtud metrem do Atlanty, která je odtud vzdálená asi 15 mil. Jana, Šárka a Maria se rozhodly, že zůstanou až do odletu v hotelu. V devět hodin jsme po snídání a chystáme se odjet. Ve stejnou chvíli přichází Šárka, že by chtěla jet taky, a začínáme se znovu dohadovat co dál. Tyhle situace nesnáším, když se znovu dohaduje něco, co již jednou dohodnuto bylo.

Nakonec to končí tak, že odjíždím sám se Svátou. Na letišti bez problému metro nacházíme. I když by bylo možná lepší jej nazývat vlak, neboť není zcela jasné, zda jezdí více pod zemí či nad zemí. Lístek nebo spíše žeton na jednotlivou jízdu zde stojí \$1.75, kupuji hned dva, druhý i na cestu zpět. Orientace je zde velmi snadná. Vedou tu čtyři hlavní cesty do jednoho místa, které se jmenuje Five Points. Je v centru a je dopravním uzlem. Jednotlivé tratě mají příhodné názvy - South, East, North a West. Každá stanice má své jméno, ovšem navíc je označena písmenem a číslem. S4 tedy znamená čtvrtou stanicí o středu na trati South. Člověk by musel

být opravdu naprosto tupý, aby se ztratil. Orientace mi přišla mnohem snazší než v pražském metru.

Ještě na letišti jsem se dal do hovoru se dvěma staršími lidmi. Zajímalo mě, co je podle nich nejzajímavější v Atlantě, abych tam zajel. Času není zas tolik, letíme v 5:40 p. m., takže to chce být tak ve 3 p. m. na letišti. O cíli mé cesty není pochyb, jednu zastávku od Five Points je CNN Center. Bez mučení přiznám, že jsem nevěděl, že CNN sídlí v Atlantě. Do budovy je možný vstup, takže jako správný průzkumník okamžitě vcházím. Budova samotná je opravdu impozantní, za \$10 je zde připraven 45minutový okruh s průvodcem. Tato myšlenka se mi opravdu zalíbila. Se Svátou jsme se dohodli, že společně uděláme menší vycházku okolo a já se pak vrátím na prohlídku.

Downtown, jak je střed města nazýván, je opravdu impozantní. Fotím prakticky všechno a jsem zvědav, co vyjde, neboť mnohdy je to proti slunci. Pohledy to jsou ovšem impozantní. Dokonce jsem byl svědkem požáru starého mrakodrapu (možná to ještě nebyl mrakodrap, ale asi 25 pater měl).

Město samo o sobě je přímo fantastické a stejně jako Huntsville velmi čisté a naklizené. Dosti dramatická byla situace, kdy mě přepadla náhlá potřeba toalety. Ostych neostych, vběhl jsem do nejbližšího, sakra luxusního, hotelu se zděšeným výrazem ve tváři a začal se dožadovat záchodu. Naštěstí recepční byl velmi chápavý a dovedl mě na správné místo.

V CNN Center jsem nakonec dostal na můj propadlý ITIC slevu \$2. Má prohlídka začíná ve 12.50, takže zbylou hodinu trávím v atriu, kde je obrovská restaurace. Cvičně použít notebook a hned tři přístupné wifi sítě. Chvilí chatuji s přáteli a pak vyrážím do jednoho obchodu s tím, že vyzkouším ještě jednou moje platební karty. Změna nenastala. Stále hlásí, že jsou po době splatnosti. Jsem rozhodnut, že vyrazím do ČSOB udělat menší halo, neboť představa, že bych neměl žádnou hotovost, je dost šílená.

Prohlídka CNN začíná opravdu ostrou bezpečnostní kontrolou. Pokud ji porovnáš s tou na letišti, dalo by se říct, že se letištní kontroloři naprosto flákají. Policistka prohlíží naprosto vše, co mám v batohu, včetně toho, že kontroluje všech deset náhradních skel, které mám do brýlí.

Průvodce nás nejdříve bere do jednoho dnes již nepoužívaného studia, kde nás seznamuje s funkcí čtečích zařízení. Jako dobrovolník se mu přihlásil asi desetiletý chlapec, který za-

Předpověď počasí CNN v zeleném

sedá za stůl hlavního zpravodajství a čte zprávy, my to vidíme na monitorech, přesně tak jak by to vypadalo v reálu. Přemýšlím, komu si říci o to, aby mě vyfotil, a volba byla nakonec jednoznačná. Řekl jsem si právě tomu chlapci. Neměl s tím naprosto žádný problém a s mým foťákem zacházel tak, jako by s ním fotil již léta.

Ve druhém studiu vidíme, jak se tvoří zpravodajství o počasí. Zajímavé je, že se zde klíčuje na zelenou barvu místo běžně používané modré. V tomto studiu obrovský policista zavelel, že musíme schovat a vypnout všechny foťáky, kamery a telefony, neboť jdeme ke studiu, kde se právě teď připravují opravdové zprávy a točí se naostro. Díváme se do nich z proskleného ochozu. Pohled je to fantastický. Na jednom monitoru je vidět, co zrovna jde v televizi, a my se díváme přímo na moderátorku, jak mluví do kamer. S tradiční americkou precizností je zde všechno mnohonásobně jištěno. Jednotlivé týmy zpravodajů mají okolo dvaceti lidí, takže prů prakticky nevadí, když třeba čtyři chybí. Zajímavá místní vlastnost je ta, že každý dalo by se říci náhradník je brán za stejně důležitého jako ten, který funkci vykonává. Tento postřeh jsem měl ve Space Campu a tady se mi potvrdil.

Prohlídka končí chvíli před druhou, což je akorát čas pro návrat na letiště. Metrem cestuji skoro jako bych zde deset let bydlel. Označení pomocí písmen je prostě geniální.

Na letišti jsem dost zazmatkoval, neb jsem si

na check-in stoupl do špatné fronty a stál asi hodinu ve frontě pro cestující se zavazadly. A ty já už nemám, myslím tím u sebe. V nitru srdce doufám, že někde cestují se mnou. S palubním lístkem pokračuji dále na bezpečnostní kontrolu. Na druhou stranu jsem si celou tu dobu mohl povídat s jedním místním chlapíkem, který zrovna letěl na prázdniny do Evropy. U bezpečnostního rámu stojí obrovský černoch, který ve mně budí velký respekt. Oddychl jsem si poté, co ráme nezapípal. Již zmíněnému černochovi jsem se raději ani nepodíval do očí.

Ačkoliv mě mnoho lidí připravovalo na to, že letiště v Atlantě je největší na světě, a že se tam ztratím, přišlo mi to naopak dost v pohodě. Letiště je sice obrovské, ale přehledné a symetrické. Možná se něco nedá časově stihnout, ale rozhodně se tu nedá ztratit.

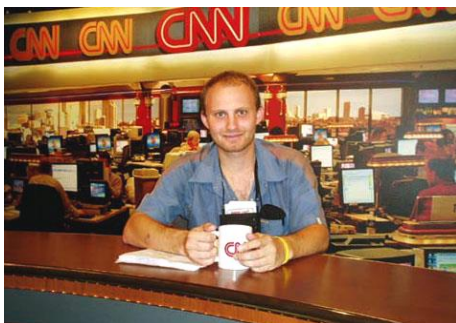
V odbovacím prostoru opět potkávám Hermana, se kterým jsem bydlel. Je z Holandska, takže vlastně letíme k němu domů. Náš Boeing 767 startuje asi se 40minutovým zpožděním. Cesta na runway je ovšem ohromující. Už jsem viděl řadu všech možných věcí, ale řadu 12 letadel připravených ke startu ještě ne. Co minuta, to jedno letadlo ve vzduchu. Do Amsterodamu to máme 7 072 km. Místo mám u okénka, kousek za křídlem. Letíme na východ se sluncem v zádech a některé pohledy ven jsou jak z reklamního šotu. Jen mám pocit, že mi je dnes větší zima než při cestě sem. Venku je ovšem stejně $-45\text{ }^{\circ}\text{C}$ a vítr fouká 160 km/h do našich zad. Letíme tedy přes 1 020 km/h, což je tedy můj osobní rekord. Rychlost nasvědčuje tomu, že bychom, měli zpoždění dohnat. V Amsterodamu máme na přestup necelou hodinu. Další noc v jiném městě s následnou jeho prohlídkou by mi ovšem nevalila.

2. 7. 2005, neděle, 9. den

Probouzím se akorát na snídani asi tak hodinu před přistáním. Vypadá to, že jsme během noci smazali prakticky celé zpoždění.

V Amsterodamu nakonec přistáváme na čas. Na rozdíl od Atlanty je místní letiště trochu nepřehledné, což je dáno menším prostorem, na kterém je postaveno. Informace o gate k letadlu na lístku se sice liší od aktuální na monitorech, nijak nás to ale nezaskočilo a v klidu jdeme o pár metrů dál. V celku rychle jsme odbaveni a vstupujeme do letadla směr Praha, které už patří ČSA. Je příjemné slyšet češtinu.

V Praze přistáváme na čas a míříme k hale se zavazadly v naději, že tam naše kufry budou.

Hello, here is the CNN News

Zůstalo ovšem jen u naděje. Šárka s Janou lechce panikaří, ale na situaci, že budeme muset sepsat nějaké ty papíry, to nic nemění. Mě osobně nepřítomnost mého kufru nijak nezaskočila. Možná jsem to i čekal, že to takhle dopadne, neboť čas na přestup v Amsterodamu byl velmi krátký. My sami jsme to stihli tak tak. Vyložit a přebrat celý zavazadlový prostor 767 určitě nějakou tu chvilku zabere. Paní mě ujišťuje, že ještě dnes přiletí z Amsterodamu další tři letadla, takže se prý nemá strachovat.

Vezmu-li to čistě z praktického hlediska, je to vlastně fajn, že kufr bloudí jako bludný Holanďan kdysi po Amsterodamu. Neb mi jej takhle ČSA dopraví později až domů a já se s ním nemusím teď tahat na vlak.

Takže to dopadlo dobře, nikdo se neztratil a CATO by asi vše zakončil větou „The Mission successfully done.“

Zajímavé odkazy:

Space Camp for Educators -

<http://www.spacecamp.com>

NASA Education Homepage -

<http://education.nasa.gov/>

Education Resource Center -

<http://erc.msfc.nasa.gov/>

NASA Core -

<http://core.nasa.gov/>

NASA Television -

<http://www.nasa.gov/ntv/>

INFORMACE A ZAJÍMAVOSTI

Připravované akce 2005 / 2006

15. října	výprava
21. října	akce Návrat
23. října	Drakiáda
26. - 29. října	velká podzemní výprava
12. listopadu	výprava
26. listopadu	výprava
3. prosince	Uzlařská regata
10. prosince	výprava
23. prosince	Vánoční besídka
7. ledna	výprava
21. ledna	výprava
4. února	výprava
18. února	výprava
18. března	výprava
1. dubna	výprava
13. - 15. dubna	velká velikonoční výprava
29. dubna	výprava
6. května	Vlajková hra
13. května	výprava
27. května	Nouzovská Třístovka
10. června	výprava
23. - 25. června	Velký tah
1. - 7. července	stavba tábora
8. - 29. července	letní tábor Nouzov
22. července	návštěvní den na táboře

*změny akcí a jejich termínů
jsou vyhrazeny*

Noví instruktoři

Jak už je tradicí, od nového školního roku nastoupilo 6 nových instruktorů - Kikina, Monča, Lucka, Bymee, Krtek a Fred z Kořat. Přejeme jim, ať je činnost baví.

Výročí

V příštím roce oddíl Průzkumník oslaví 35 let činnosti. Počátky sahají do roku 1971, kdy byl panem Mokrým založen pionýrský oddíl Průzkumník. Hned tentýž rok už se jelo na tábor do Hryzel.

Naše kuriozity

A pak že jsou ženy něžné pohlaví...

Letos měl premiéru masážní salón. Co se na Nouzově objeví za rok?

Kuriozity ze světa

Co všechno se dá odvézt na kole nebo na motorce

Slavné výroky

Aleš: Já spím na koleji.
Šprot: A tam jezděj vlaky?